

- N2 -

Sci-fi povídky

Monika
May
Tomáš
Jurák

Edice Dobrá kniha

© Monika May, Tomáš Jurák, 2017

Ilustrace Ondřej Bystrý a Tomáš Jurák

www.dobra-kniha.cz

ISBN 978-80-88012-04-7

Školák

Výtah

Probuzení

Mravenci

Samsára

Školák

Úterý, 13. června

Dnes si dopřávám spánku a vstávám až v půl sedmé, protože včera jsme přijeli pozdě z rodinné oslavy. Ještě chvíli se tulím pod peřinou a užívám jejího teplíčka, ale pak vyskočím a potichu se vykradu do koupelny. Hážu na sebe kraťasy, tričko, v předzíni boty a vyrážím ven. Přejdu ulici a dávám se do klusu. Je to do kopečka, leč teď ze začátku mám ještě dost sil, takže vesnicí proběhnu s lehkostí a suverénním výrazem. Ulice končí, začíná šotolinový úvoz mezi zahrádkami. Tady jindy potkávám paní venčící obrovského psa, ale ti jsou dnes už doma a pes určitě odpočívá ve svém maxipelechu.

Stoupám dubovým lesem kolem poslední chatky. Jak se terén postupně vyrovnává, dech se dostává do snesitelné úrovně. Neustále si otírám z hlavy pavučinová vlákna, která se na mě lepí snad každých padesát metrů. V úzkých místech mezi stromy před sebou máchám rukou, abych je strhl a nepřistávaly mi na zpoceném obličejí. Musím vypadat legračně. Nebo potrhle.

Za Suchdoleckou myslivnou zatáčím na červenou značku. Po zhruba kilometru nastává stometrová rovinka, kde si dávám sprint a pak se, zuřivě oddychuje, blížím táhlým klesáním k Údolní myslivně. U ní jako vždy přelétnu očima rozcestník a s uspokojením konstatuji, že ty dva a půl kiláčky mezi myslivnami pěkně utekly. V ostrém úhlu uhýbám na úzkou stezku a mířím zpět.

Náhle se přede mnou vynoří postavička s aktovkou na zádech. Kluk má krátké kalhoty, žlutou košili s obrázky a kšiltovku. Může chodit tak do druhé, třetí třídy. Zapáleně kope do kamínku a evidentně nikam nespěchá. „Kde se tu vzal?“ bleskne mi hlavou. „Tady jsou přece jen chatky... možná že bydlí v některé z nich, pár jich velikostí připomíná pěkný dům. Ale kam jde?“ napadá mě další otázka. „Že by do Údolní Lhoty? Možný to je, je to tudy o trošičku kratší, než kdyby šel přes dědinu.“

Předběhnu ho, dám si závěrečný sprintík a za odbočkou k vesnici chvíli roztahuji šlachy a provozuji všelijaká další cvičení. Čekám, že kluk tudy musí projít, ale on nejde. Zřejmě tedy pokračoval dál po hlavní cestě a buď odbočil někde jinde a vzal to přímo skrz les, nebo má namířeno až do Suchdolce. Odhaduji, že je něco po čtvrt na osm, takže čas má.

Dorazím domů, ještě chvíli cvičím a pak už to jde jako obvykle: sprcha, snídaně, auto, práce... až do večera.

Pondělí, 19. června

Zase se potřebuji vyspat a na ranní proběžku startuji teprve po půl sedmé. Na konci vsi se marně rozhlížím po velkém psu. „Aha, vždyť jdu později, už jsou pryč,“ dojde mi to. Současně si vzpomenu na kluka. „Dneska bych ho teda mohl potkat.“

A taky jo. Doháním ho až na konci sprintu. Hošík za sebou táhne klacek, vyrýváje do vlhké cesty rýhu. Loudavě mine mou odbočku a ryje si to dál, až se ztratí za ohbím cesty. „Musím se tamtudy někdy projít a zjistit, jestli tam vede nějaká lesní cestička. Jinak by musel chodit až do Suchdolce.“

Středa 21. června

Opět si trošku přispávám. Venku mrholí, ale v noci, pokud vím, nepršelo, takže žádné velké bláto nebude. Už se těším na kluka. Když už nepotkám chlupatého maxipsa, tak aspoň jeho.

Narážím na něj, hned jak se pěšina od Údolní myslivny napojuje na cestu od zahrádek. Je vybaven modroučkou pláštěnkou, ovšem kapuci má shrnutou. Vlasy mu už pěkně zplihly. Šine si to cikcak a vypadá zachmuřeně. Asi byl doma boj o nošení-nenosení pláštěnky. Chápu ho, pro chlapa jeho věku je přece nedůstojné schovávat se před pár kapkami, určitě se mu nějaký spolužáček vysměje. Anebo si tu věc ještě před školou sbalí a přijde jako hrdina.

Čtvrtek 29. června

Vyrážím jako obvykle, ale cítím se skvěle, a proto za Suchdoleckou myslivnou točím doprava, kde si obíhám doplňkové kolečko. Kamenitou lesní cestou ke Křížku a zpět po štěrkové silničce. Tím naberu zpoždění proti normálu a na obvyklém místě dobíhám kluka. Kšiltovku má obráceně a oběma rukama před sebou svírá otýpku stébel trávy. Sníží levou ruku, vydá zvuk „eňááuu“ a zatočí vlevo. Pak zatáčku vybere, zvedne levačku, pravou dá dolů a točí napravo. „Eňáááá ááá uuúúú.“ To znám, jede na mašině. Právě je z něj Motorkář.

Sobota 1. července

Dnes si dávám zase prodlouženou trasu. Je asi čtvrt na osm, nechávám za sebou druhou myslivnu a s veselým funěním ukrajuji poslední kilometr. Za zatáčkou klučina. Nad hlavou v plavných obloucích mává kusem kůry. Tipuji to na letadlo nebo raketu.

Ještě cestou domů vymýšlím různé varianty, podle toho, s čím vším jsem si hrál jako malý. Pak se však zarazím. „Dnes je sobota. A navíc prvního července, začátek prázdnin. Kampak s tou aktovkou šel? Že by zapomněl? Nesmysl, na sobotu... a navíc – tohle datum si všechny děti hlídají pečlivě jako nic jiného. A rodiče... ti snad taky nejsou na hlavu.“

Zvláštní. Na jednu stranu mě to rozesmívá, na druhou je mi toho človíčka líto.

Středa 5. července

Cítím se trochu utahaně a nechce se mi z postele. Oči se zavírají a ne a ne je udržet. Bojuji sám se sebou dobrých dvacet minut, než si poručím a konečně vylezu. Běží se mi jaksi ztěžka, nohy se pletou jako opilému bernardýnovi. Po pár kilometrech se ale probírám a je mi líp. Na poslední rovince trasy spatřím známou siluetku. Kratásky, kšiltovka, červená aktovka se Spidermanem. Vykračuje si, jako by se nechumelilo. Za sebou táhne dlouhou bílou nit. Špulku má navlečenou na klacíčku. Maminka nebude mít radost, až ji bude hledat. „Kam ale sakra jde s tou aktovkou?“ Mám nutkání se ho zeptat, ale připadá mi to hloupé. „Zeptám se příště,“ říkám si, když už sbíhám strmou pěšinkou do vsi.

Od té doby jsem ho nepotkal. Ani o prázdninách, ani po nich. Celé září a říjen jsem schválně vybíhal v různé příhodné doby, ale po klukovi jako by se zem slehla. Třeba se ještě někdy potkáme...

Školák – dodatek

Koncem října, kdy po přechodu na zimní čas svítání přichází zase o něco dříve, vyrážím na obvyklý ranní běh. Venku se rozednívá, ale v lese stále panuje přítmí. Musím usilovně upírat oči k zemi, abych nestoupl na nějaký kořen nebo kámen. Teplota klesla na šest stupňů, ale za pohybu je příjemně. Člověk se nepotí tolik co v létě. A ubylo pavučin.

Na lesní cestě vedoucí od zahrádek se zčistajasna objevuje klučina. TEN klučina. Je nastrojen v šedé bundě, rifličkách a čepici s bambulí. Opatrně pokládá nohu do kaluže, aby zjistil, jak je hluboká. Pochopitelně mu přes šněrování trochu nateče. Brzdím na jeho úrovni a do hlasitého dýchání spouštím přátelským tónem: „Ahoj, dlouho jsme se nepotkali!“

Kluk na mě otočí hlavu a nesrozumitelně pronese chrčivým hlasem něco jako „žnekompránpánče“. Já na to: „Co?“ Hošík chvíli mlčí, a když vidí, jak na něj zírám, zachrochtá to znovu.

Kdesi v hloubi hlavy mi cosi šrotuje a postupně se to dostává ven. Nakonec to vyskočí. No jasně! Neřekl náhodou francouzsky „Je ne comprends pas l’Tchèque – nerozumím česky?“ Opatrně, s nevírou v hlase, na něj zkouším to málo, co jsem se kdysi naučil: „Salut... command? – ahoj, cože?“

Kluk se zazubí a vyhrkne několik vět, kterým ale nedokážu porozumět. Snažím se vrátit na pevnou půdu: „Dobrý, ale to je na mě moc.“ Odpovědí je jen „Je ne comprends pas.“ Tak vraštím obočí a sestavuji dotaz, zda opravdu neumí česky: „Tu ne parles pas Tchèque?“ „Non“, odpoví. Pak se odvrátí, cápne do kaluže a rázně vykročí, až mu od podrážek odletují kapičky.

Pár okamžiků váhám, co dál, ale jazyková bariéra je vysoká. Zatačím dolů do vsi a kroutím hlavou, co je to za divného kluka.

Výtah

I.

Nenávidím ho! Pomyslela jsem si, když mi matka oznámila společnou dovolenou s jejím manželem. Je to takový ten typ mužského, co si léčí vlastní komplexy na ostatních. Potřebuje někoho vlastnit a ovládat. V tomhle případě je to moje matka. Nedokážu si ani představit, že bychom měli spolu trávit víc času, než je nezbytně nutné. Ale co se dá dělat. Musím to kvůli ní vydržet.

Měli jsme se sejít až v hotelu. Já cestovala s mojí sestrou a obě jsme se těšily, že budeme na pokoji samy. Bohužel naše zklamání bylo velké, když nám na recepci hotelu oznámili, že máme zamluvené velké společné apartmá pro celou rodinu.

Výtahem jsme vyjely až úplně nahoru. S cinknutím se otevřely dveře. Koberec na zemi byl červený s vysokým chlupem, vypadal přímo luxusně. Napadlo mě, proč jsme v tak drahém hotelu a kdo to vlastně všechno platí. Že by náš nevlastní tatíček? Tomu se mi nechtělo věřit. Prošly jsme chodbou, až jsme se dostaly ke dveřím. Zasunula jsem kartu a dveře cvakly.

Matka seděla v obrovském starožitném křesle a četla si časopis. Jakmile nás spatřila, vyskočila a výskla si jako malé dítě. Takovou měla radost, že nás vidí. Rychle přiběhla a obě nás objímala a líbala na tváře. Taky jsme ji rády viděly, protože to bylo setkání po delší době.

„Kde máš manžela?“ byla moje první otázka.

„Kde myslíš?“ zasmála se a pohodila hlavou směrem k balkonu, kde kouřil.

Koukla jsem na sestru a jemně kývla na znamení, že ho jdeme pozdravit.

Bylo krásně, slunce příjemně hřálo a já se s falešným úsměvem přivítala s otčímem. Pokaždé když ho vidím, vzpomenu si na dobu po jejich svatbě. Řekněme, že to nebyly zrovna hezké začátky a já jsem bohužel jako slon a nezapomínám. Matka je výstřední a svérázná. Taky má tendenci se chovat jako dítě. Ale proč si ji tedy bral? Z myšlenek mě vytrhla jeho otázka na naše cestování. Naštěstí sestra zareagovala velmi rychle.

„Až na to, že jsme se asi dvacet hodin nemyly a nespaly, to ujde. Proto mě nyní omluv, jdu si dát sprchu a zdřímnu si.“

A než jsem stačila něco říct, byla pryč.

„Půjdu se vybalit a pak také do sprchy.“ Nechtěla jsem s ním zůstat sama a už vůbec si povídat.

Z obýváku vedly asi čtyři dveře, a proto jsem se otočila na matku s dotazem na ty správné. Jen mě nasměrovala a dál zaujatě pročítala bulvár.

Každá ložnice měla svou koupelnu, takže když jsem přišla do pokoje, slyšela jsem téct sprchu. Napadlo mě, že si vybalím, než bude koupelna volná. Ale pak mě přepadla únava a já si lehla. A to jsem neměla dělat. Probudila jsem se druhý den.

„Proč jsi mě nezbudila?!“ vyhrkla jsem na sestru

„Spala jsi jako špalek, zkoušela jsem to.“

„To je jedno, jdu si dát sprchu.“ Byla jsem dost rozmrzelá, protože v oblečení se dobře nespí.

„Pohni kostrou, jde se nakupovat!“ volala za mnou. Janelle se totiž nemohla dočkat nákupů.

Když jsem přišla do obýváku, což byla i naše jídelna s velkým stolem, všichni už dojídali. Janelle mi do jedné ruky vrazila namazanou housku a do druhé hrnek s čajem.